

Wat er stroomt

Weet je nog hoe we in meren sprongen
tussen snoeken zwommen, karpers en baarzen
we wieren voelden tussen onze tenen, op onze rug dreven
omgeven door rietpluimen, meerkoeten en reigers

hoe we met schepnetjes door sloten waadden
zich een universum openbaarde
met libellen, keyvers en kikkerdril
we naar bed gingen met natte haren.

Nu is het lastig navigeren, drijven eilanden
van afval ons tegemoet met in de diepte
spokende netten die altijd blijven vissen, en zien we,
als we goed kijken, de ribben van het water.

Weet je nog hoe we kommetjes maakten van onze handen
water uit beken schepten, door vingers lieten stromen
onze dorst lesten, hoe het water golfde
over zand, kiezels en keien als een zacht applaus.

Nu verdrijven statistieken en grafieken onze luchtkastelen
zien we de waarheid weerspiegeld in water
troebel van onze welvaartsresten, vragen we ons af
of er een smaakje aan zit.

Alsof er een steen in een vijver is gegooid, groeit
een cirkel en het besef dat er maar één aarde is
één letter verschil tussen moeder en modder,
dat we samen tegen de stroom in kunnen gaan,

ieder van ons een druppel.

Tekst: Suzanne van Leendert

Afbeelding: Janine Caalders